

РЕШЕНИЕ

№ 408

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000502842 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 262036/20.06.2022г. постановено по гр.д. № 6240/2020г., по описа на СГС, ГО, 28 състав, са частично уважени субективно съединени иски с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като ЗАД "ОЗК- ЗАСТРАХОВАНЕ" АД са осъдени да заплатят в полза на С. Б. В. сумата от 21000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили вследствие на ПТП от 11.09.2016г. в гр. София, ведно със законната лихва, считано от 20.12.2018г. до окончателното плащане, а на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси в общ размер на 369,60 лв.

Със същото решение е отхвърлен искът за неимуществените вреди за разликата над 21 000 лв. до 50 000 лв. като неоснователен в тази част.

Присъдени са разноси, като „ЗАД ОЗК - Застраховане" АД е осъдено да заплати на адв. В. О. сумата 1023,12 лв. с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.1 т.3 ЗАДв. за оказана на ищцата безплатна правна помощ в настоящото производство, а на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на СГС д.т. от 735 лв.

По компенсация С. Б. В. е осъдена да заплати на „ЗАД ОЗК - Застраховане" АД разноси в общ размер на 1940,68 лв.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от

ответника по делото.

В срока по чл.263 ГПК е депозирана насрещна въззивна жалба от ищцата по делото.

Жалбоподателят-ответник ЗАД "ОЗК- ЗАСТРАХОВАНЕ" оспорва решението в неговата осъдителна част изцяло, като моли съда да го отмени в тази му част и да отхвърли иска изцяло. Изтъква факта, че не са доказани пълно и главно нито твърденият в ИМ механизъм на настъпване на ПТП, нито причинно- следствената връзка между същото и претендираните от ищцата вреди, както и вината за настъпилото събитие да има застрахованият при него водач. От събраните писмени и гласни доказателства, вкл. и в приетите СМЕ и АТЕ безспорно се изяснява, че ПТП-то е настъпило изцяло по вина на пешеходката, която не е съобразила поведението си с нормативно установения ред, а именно предприела е пресичане на пътното платно на забранителен сигнал на светофарната уредба. Последната е имала задължението да изчака разрешителен сигнал на светофара за пешеходци и едва тогава да предприеме навлизане на пътното платно. Горното се потвърждава и от приетата и неоспорена от страните допълнителна АТЕ, в която са разгледани три варианта относно предотвратимостта на процесното ПТП от страна на водача на л.а. Съгласно заключението и при трите варианта като се вземат предвид конкретните условия - наличие на обект, ограничаващ видимостта на водача на автомобила към пресичащия пешеходец и движение с определената в експертизата скорост - е липсвала техническа възможност при предприемане на действия за намаляване на скоростта на движение на автомобила за предотвратяване на произшествието чрез спиране. Пешеходката е попадала в опасната зона за спиране на водача на л.а. и произшествието е било непредотвратимо за водача в конкретните условия на настъпване на събитието. Водачът не е имал възможност обективно да предотврати настъпването на ПТП, още повече, че за него е съществувала обективна пречка да възприеме пешеходците, а именно товарен автомобил, намиращ се в дясната попътна лента за движение. Безспорно се установява, че за водачите на МПС е светел зелен разрешителен сигнал за преминаване, а за пешеходците - забранителен. Субективното поведение на ищцата не съответства на законовите предписания, поради което настъпва процесното произшествие. Това неоспоримо доказва липсата на вина на застрахования при тях водач, по отношение на пострадалата за настъпване на произшествието, респ.вредите, които търпи, което от своя страна е обстоятелство, обуславящото неоснователност на претендираното обезщетение. Вината за настъпване на ПТП, респ. настъпването на вредите, е единствено на ищцата, която поради собственото си противоправно поведение е получила редица травматични увреждания. В разрез с безспорно установеното, неправилно и при пълна липса на мотиви СГС е приел в решението си, че дължимото по закон поведение на водача на л.а. е движение със скорост от порядъка на 30-35 км./ч. при преминаване през процесното кръстовище - в градски условия. Нещо повече, водачът на автомобила нито е могъл, нито е имал задължение да се движи с 30- 35 км/ч. на разрешителен сигнал на натоварено кръстовище, предвид интензивния столичен трафик, при това на кръстовище като процесното. Подобно поведение превръща

водача на автомобила в непосредствена опасност за останалите участници в движението. Затова моли искът да бъде изцяло отхвърлен. В условие на евентуалност твърди, че приносът на пострадалата за настъпване на вредоносния резултат в процентно изражение е от порядъка на 90%, което следва да бъде отчетено от съда при определяне на дължимото обезщетение. Претендира разноски.

Жалбоподателката-ищец С. Б. В. оспорва решението в неговата отхвърлителна част - за разликата над 21 000 лв. до 50 000 лв. и моли да бъде увеличен размера на присъденото обезщетение. Счита, че неправилно СГС е стигнал до извода, че справедливото обезщетение за претърпените болки и страдания от ПТП настъпило на 11.09.2016г. е в размер на 35 000 лв. От ПТП са причинени следните травми: **Счупване /открито/ на двете кости на лява подбедрица, Мозъчно сътресение, Контузия на гръден кош, Контузия на корема, Разкъсно - контузна рана в лява лакътна област, Разкъсно - контузна рана в дясна лакътна област, Охлузна рана в челната област.** Счупването на лява подбедрица е реализирало медико-биологичния признак трайно затруднение на движенията на ляв долен крайник за период по-дълъг от 30 дни, със срок за възстановяване **6 месеца** при обичаен ход на възстановителния процес, при липса на усложнения от сърдечно-съдово, неврологично, ортопедо-травматологично и друго естество. Заради травмата е претърпяла оперативна интервенция - открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тибия и фибула. При постановяване на решението СГС не е извършил всестранно, пълно и обективно разследване по случая, в резултат на което неправилно е стигнал до извод, че приносът на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат е **40 %**, поради нарушаване на правилото на чл.113 ал.1 т.3 /да спазват светлинните сигнали и сигналите на регулировчика/от ЗДвП. От приетата САТЕ, изготвена от вещо лице В. П., се установява следния механизъм на ПТП: на 11.09.2016г. около 11:50 часа в гр. София на бул. Никола Мушанов в района на кръстовището с ул. Добротич и посока към ул. Житница се движи със скорост около 50 км/час л.а.Киа Сийд. В същия времеви интервал и на място, обозначено с хоризонтална напречна пътна маркировка и регулирано със светлинна светофарна уредба перпендикулярно на посоката на движение на автомобила и в посока отдясно-наляво пред него пешеходец е предприел пресичане на платното за движение на бул. Никола Мушанов. Пешеходецът предприема пресичане на лентите със „спокоен“ ход и със скорост около 5,2 км/час. Според вещото лице в момента на навлизане на пешеходеца на пътното платно той е бил извън т.нар. „опасна зона“ на автомобила и произшествието е било предотвратимо от водача на превозното средство. От събраните по делото доказателства се установява, че причина за настъпването на произшествието са субективните действия на водача на л.а., който поради неправилното възприемане на възникналата опасност, последвано от закъсняла реакция, изразяваща се в невъзможност л.а. да спре преди мястото на удара, макар че е имал техническа възможност за това. Ударът е настъпил на пешеходна пътека, в района на кръстовището с ул. Добротич и посока към ул. Житница, регулирано с пътни светофари, пътни знаци и пътна маркировка. Според в.л.П. единият от участниците в произшествието е навлязъл в зоната на кръстовището на „забранителен“ сигнал. Посочва още, че съгласно чл.119 ал.1 ЗДвП при приближаване на пешеходна пътека водачът на нерелсово ППС е

длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващи по нея пешеходци като намали скоростта или спре. Законът ясно определя поведението на водачите на превозни средства като цитираната разпоредба е императивна и установена в обществен интерес. От друга страна чл.120 ал.1 т.2 ЗДвП вменява в задължение на водачите, когато след подаване на сигнал, който му разрешава преминаването, да пропусне пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека, за да могат те да се изтеглят от пътното платно. Затова след като водачът на л.а. не е пропуснал пешеходката е допуснал нарушение на чл.119 и чл.120 ал.1 т.2 ЗДвП. Това негово виновно и противоправно поведение е в причинна връзка с травматичните увреждания, което е получила пострадалата. Претендира обезщетение в размер на 50 000 лв., ведно със законните последици и направените разноски .

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 432 КЗ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

Ищцата С. Б. В. твърди, че на 11.09.2016г. около 11:50 часа в гр. София на бул. Никола Мушанов в района на кръстовището с ул. Добротич и посока към ул. Житница л.а.Киа Сийд се е движел със скорост около 50 км/час. В същия времеви интервал и на място, обозначено с хоризонтална напречна пътна маркировка и регулирано със светлинна светофарна уредба перпендикулярно на посоката на движение на автомобила и в посока отдясно-наляво пред него тя е предприела пресичане на платното за движение на бул. Никола Мушанов на зелен сигнал. В района на пешеходна пътека, обозначение с пътна маркировка М8.2 ЗДвП и в нарушение на правилата за движение по пътищата, водачът на л.а. не я е пропуснал, в резултат на което настъпило ПТП, причинило й открито счупване на костите на лявата подбедрица, мозъчно сътресение, контузия на гръдния кош и корема, разкъсно- контузна рана в двете лакътни области и охлузна рана в челната област на главата. Непосредствено след ПТП била отведена във ВМА, където била хоспитализирана в катедра „Ортопедия, травматология и реконструктивна хирургия“. На 13.09.2016г. претърпяла оперативна интервенция за открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тибия и фибула. Била изписана на 21.09.2016г., като й била назначена медикаментозна терапия и предписание да ползва помощни средства за 45 дни. Била временно нетрудоспособна за период от 60 дни. Травматичните увреждания в резултат на ПТП оказали влияние върху качеството й на живот. Изпитвала ежедневни затруднения в обичайните дейности в бита, претърпяла психически шок. И към настоящия момент последиците от ПТП не били напълно отшумели. С молба от 22.11.2016 г. ищцата сезирала ответното дружество за доброволно изплащане на застрахователно обезщетение, като банковата си сметка предоставила на 19.12.2018 г. До настоящия момент такова не било изплатено. Претендира обезщетение за причинените неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., ведно със законна лихва, считано от 20.12.2018 г. до окончателното й изплащане.

Отвeтникът „ЗАД ОЗК - Застраховане“ АД оспорва вината на водача на л.а. „Киа“, както и описания в констативния протокол за ПТП механизъм за настъпването му. Самият констативен протокол не се ползва с обвързваща доказателствена сила относно механизма на ПТП по аргумент на чл.179 ал.1 ГПК. Оспорва причинно-следствената връзка между твърдените вреди и процесното ПТП. Водачът на л.а. е бил поставен в обективна невъзможност да избегне настъпването на ПТП и за него това е случайно събитие, поради което не е налице деликт. Претърпените от ищцата увреждания и съответните болки и страдания не са в обема и интензитета, описани в ИМ. В условията на евентуалност се твърди съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, както поради навлизане на пътното платно при забранителен сигнал на светофарната уредба, така и поради обстоятелството, че била в обективна възможност да възприеме л.а. и да предотврати настъпването на ПТП, като поведението ѝ било в разрез с разпоредбите на чл.113 ал.1 и 2 и чл.114 ал. 1 и 2 ЗДвП. Размерът на претенцията е необосновано завишен и надхвърля обичайната му обезщетителна функция, визирана в чл.52 ЗЗД. Оспорва претенцията за лихва, тъй като е налице кредиторска забава, поради което обезщетението за забавеното плащане на главното парично задължение следва да се начислява от момента на депозиране на исковата молба в съда.

От фактическа страна се установява, че на 11.09.2016г. около 11:50 часа в гр. София на бул. Никола Мушанов в района на кръстовището с ул. Добротич и посока към ул. Житница л.а.Киа Сийд се е движел със скорост около 50 км/час. В същия времеви интервал и на място, обозначено с хоризонтална напречна пътна маркировка и регулирано със светлинна светофарна уредба перпендикулярно на посоката на движение на автомобила пешеходецът С. В. е предприела пресичане със спокоен ход на кръстовището в посоката отляво надясно спрямо позицията на шофьора. Настъпил е удар между предната дясна част на автомобила и лявата странична част на тялото на ищцата, като към този момент водачът е предприел действия за намаляване на скоростта чрез аварийно спиране. Според анализа на циклограмата на светофарната уредба се установява, че не е налице едновременно действие на разрешителен сигнал за двата потока участници в движението. В зоната на местопроизшествието е налична пътна маркировка „пешеходна пътека“, като регулирането на движението е посредством светофарна уредба, работеща към онзи момент в автоматичен режим.

Горното се установява от **заклучението по депозираната на л.212 основно и на л.277 /допълнително/ АТЕ, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, въз основа на които се установява, че ако** пред водача на автомобила не е имало обект, който да закрива видимостта му, при навлизане на пешеходеца на пътното платно той е бил извън т.нар. „опасна зона“ на автомобила и произшествието е било предотвратимо, като ищцата също е имала възможност да изчака преминаването на автомобила и така да избегне настъпването на удара. Според вещото лице, единият от участниците в движението е преминавал на забранителен червен сигнал на светофарната уредба. Ако това е бил автомобилът, той е навлязъл в зоната на кръстовището при активен

червен сигнал 53 сек. след активирането му, а след жълт сигнал - 56 сек. Ако това е пешеходецът, той е пресякъл на забранителен сигнал, **като в същото време пешеходният светофар, наличен на трамвайните релси, е светел „зелено“, което обстоятелство би могло да се приеме като подвеждащо пресичащите пешеходци, че за тях е налице разрешителен сигнал, а всъщност е действал забранителен такъв. Посочено е, че от техническа гледна точка пешеходецът би имал възможност за по-лесното възприятие на автомобила.**

Спорен е въпросът дали пешеходката е преминавала на зелен сигнал на светофара или в нарушение на същия – на червен такъв.

В тази насока по делото са ангажирани гласни доказателствени средства - разпит на В. /сестра на ищцата и очевидец/ и К. /очевидец/, като показанията на втория са кредитирани напълно от съда като логично обосновани и вътрешно непротиворечиви, а тези на В. при условията на чл.172 ГПК.

Св.Г. В., твърди, че двете заедно са пресекли при светнал зелен сигнал на светофарната уредба, като пострадалата е била на крачка зад нея и след като направили четири крачки, свидетелката се обърнала и видяла, че сестра ѝ е паднала на земята, ударена от л.а. - такси, като ударът е настъпил от тяхната лява страна. Пресичали със спокойно вървене.

Свидетелката не е видяла удара, не чула шум от спирането на автомобила, нито удар, като според нея сестра ѝ е била направила около две крачки и половина преди да настъпи удара.

Св.Н. К. сочи, че през м.09.2016г. бил спрял на светофар в дясната пътна лента на процесното кръстовище, при управлението на камион Мерцедес - **бетоновоз**, като при светване на зелен за него сигнал потеглил, но много бавно предвид габаритите на неговото МПС. **Наложило се да спре в средата на кръстовището, за да не блъсне две момичета, които пресичали бавно, с нормален ход, при забранителен за тях червен сигнал на светофара.** Едното от момичетата било ударено от минаващия покрай камиона л.а. - такси. Сочи, че лентите за движение били две във всяка посока, както и че таксито не потеглило на светофара от спряло положение, а е пресякло кръстовището на висока скорост, идвайки зад камиона. Момичето е пресичало от дясно наляво спрямо позицията на свидетеля, като ударът е настъпил след като ищцата е преминала дясната лента, в която се е намирал камиона. Не може да си спомни скоростта на таксито, но е била ниска, тъй като след удара спрял на два-три метра. Твърди, че спирайки камиона си, е закрил видимостта на водача на таксито, който видял момичетата в последния момент и тогава използвал спирачки. Ударът е настъпил с предна дясна страна на автомобила, тъй като стъклото било счупено в дясната му горна част. Сочи, че в насрещно движещата се лента не е имало автомобили, тъй като за тях е светел червен светофар, а таксито не е имало възможност да отбие, тъй като по средата на платното има бетонови блокчета.

След тези показания е изготвено допълнителното заключение на АТЕ, от което се установява, че ако бетоновозът е спрял в „средата“ на кръстовището и непосредствено преди пешеходната пътека, като каросерията му е била ситуирана в самото кръстовище или вариант втори ако предната част на бетоновоза е била установена в покой преди

кръстовището, а каросерията на камиона е ситуирана в самото кръстовище - при конкретните условия - движение на л.а. със скорост от около 50 км/ч и наличие на обект, ограничаващ неговата видимост към пресичащия пешеходец, **ударът е бил непредотвратим за шофьора. Изчислено е, че технически ударът би могъл да бъде избегнат от водача в първата хипотеза, ако се е движил със скорост по-ниска от 30 км/ч., във втория случай - ненадвишаваща 13 км/ч., а в третия вариант - при скорост до 35 км/ч. От своя страна пешеходката също е имала възможност да избегне сблъсъка единствено ако не е предприела пресичане на пътното платно при забранителен сигнал на светофара. При приемане на експертизата вещото лице е допълнило, че и при вариант, в който положението на т.а. е било установено преди средата на кръстовището, както е изобразено на фиг. 1, то пешеходецът отново би попадал в опасната зона за спиране и ударът е непредотвратим, тъй като при конкретната скорост опасната зона е 25,56 м., а автомобилът е трябвало да се намира на поне 28,50 м., за да може да спре преди мястото на удара.**

В този смисъл вещото лице категорично посочва, че в конкретните условия/при ограничена видимост от спрелия т.а. и движение с разрешената скорост от 50 км/ч., е липсвала техническа възможност за предотвратяване на удара чрез спиране или намаляване на скоростта.

При тези доказателства СГС е приел, че вина за настъпване на ПТП имат както водачът на л.а., така и пешеходката, тъй като избраната от шофьора скорост от 50 км/ч. е била на границата на допустимата, /която за този пътен участък е 50 км/ч. / според правилото на чл. 21, ал. 1 ЗДвП и при отсъствието на други пътни знаци, регулиращи скоростта (чл. 21, ал. 2 ЗДвП). Същевременно е формирал извод, че за водача е налице задължение да зачита нормата на чл.20 ал.2 ЗДвП, която поставя завишени изисквания, респ. отговорност, към него за осигуряване безопасност на движението. Отделно от това, съгласно чл.5, ал.2 т.1 ЗДвП водачът на ППС е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците, чиято аналогична по съдържание норма се явява тази на чл. 116 ЗДвП.

Горният извод настоящата инстанция категорично не споделя като правилен и законосъобразен, тъй като категорично е установено, че светофарът за пешеходци е светел червено, т.е. когато е предприела пресичане, ищцата е пресичала на червен светофар, който забранява преминаването - чл. 35, ал. 4, т. 1 ППЗДвП, и макар в близост да е имало пешеходна пътека, съгласно чл. 7, ал. 2 ЗДвП тя е била длъжна да се съобрази със светлинния сигнал. При всички случаи, пресичайки на забранен сигнал, пешеходецът е бил длъжен да се съобрази с отстоянието и скоростта на идващия от лявата ѝ страна автомобил, който в случая е бил с предимство, като такова задължение пешеходците имат винаги, когато предприемат пресичане, дори на пешеходна пътека (чл. 113, ал. 1, т. 1 ЗДвП, чл. 32, ал. 2 ЗДвП). След като в случая пешеходецът не само е пресичал на червено, но и не се е съобщила с идващите от лявата ѝ страна МПС, вкл. т.а., който вече е бил навлязъл в кръстовището.

Пешеходката е попадала в опасната зона за спиране на водача на л.а. и произшествието е било непредотвратимо за последния, още повече, че за него е съществувала обективна пречка да възприеме пешеходците, а именно товарен автомобил, намиращ се в дясната попътна лента за движение. Безспорно се установява, че за водачите на МПС е светел зелен разрешителен сигнал за преминаване, а за пешеходците - забранителен. Субективното поведение на ищцата не съответства на законовите предписания, поради което именно настъпва процесното произшествие. Вината за настъпване на ПТП, респ. настъпването на вредите, е единствено в пряка причинна връзка с поведението на ищцата, която поради собственото си противоправно поведение е получила редица травматични увреждания. В разрез с безспорно установеното, СГС е приел в решението си, че дължимото по закон поведение на водача на л.а. е движение със скорост от порядъка на 30-35 км./ч., но водачът няма как да предположи, че спазвайки позволената за населено място скорост, преминавайки на разрешителен зелен сигнал през процесното кръстовище, на място, на което не е имало пешеходна пътека, в траекторията му на движение ще навлязат пешеходци на вече светещ забранителен сигнал на светофарната уредба. При наличието на спрял на място т.а., ограничаващ видимостта, водачът нито е могъл, нито е бил длъжен да предвиди някакво препятствие на платното, което предполага по-ниска скорост.

Ето защо и с оглед гореизложеното САС намира, че не е доказано пълно и главно наличието на противоправно поведение т.е. не е налице елемент от фактическия състав на деликта.

От заключението по депозираната на л.220 СМЕ, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че в резултат на ПТП като пешеходец, ищцата получава следните травматични увреждания - счупване на двете кости на лявата подбедрица, изискващи оперативна интервенция посредством открито наместване и поставяне на метална остеосинтеза; мозъчно сътресение без пълна загуба на съзнанието; контузия на гръдния кош; разкъсно-контузни рани на двата лакътя; охлузна рана в челната област. Счупването на лява подбедрица е реализирало медико-биологичния признак трайно затруднение на движенията на ляв долен крайник за период по-дълъг от 30 дни, със срок за възстановяване **6 месеца** при обичаен ход на възстановителния процес, при липса на усложнения от сърдечно-съдово, неврологично, ортопедо-травматологично и друго естество. Мозъчното сътресение е реализирало медико-биологичния признак временно разстройство на здравето неопасно за живота, причиняващи болки и страдания за срок около един месец. Контузията на гръдния кош и корема, както и разкъсно - контузиите рани на двата лакътя са довели до временно разстройство на здравето, болка и страдание за срок от около един месец. Охлузната рана в челната област е причинила болка и страдание. Тези увреждания са в пряка причинно - следствена връзка с претърпяното от ищеца ПТП, настъпило на 11.09.2016г. Непосредствено след ПТП е приета по спешност във ВМА в Катедра Ортопедия, травматология и реконструктивна хирургия към Клиника Ортопедия и травматология за активно наблюдение. По спешност, на 13.09.2016г., е претърпяла оперативна интервенция - открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тибия и

фибула. Общо лечебният и възстановителен период е приключил за срок от около 6 месеца. Получените травми довели на ищцата болки и страдания за срок от 6 месеца, като в началото болките са били с по-интензивен характер. След този период ищцата е продължила да търпи болки с по-нисък интензитет.

Следва да се отчита по-бавния възстановителен период от **5-6 месеца** при пострадалата при адекватно проведено лечение, дължащ се от анатомична гледна точка на **затрудненото хранене на големия пищял**, както и факта че в самото начало търпените болки са били с по-голям интензитет. Фактори, влияещи на интензитета и обема на изпитваните страдания са също така затрудненията в придвижването през първия около месец и половина, когато се е наложило ищцата да използва патерици и неминуемо е имала нужда от чужда помощ в битовото си обслужване; младата активна възраст на ищцата (20 години), в която е трябвало да ограничи своите контакти и да преустанови посещаването на университет за няколко месеца. Според вещото лице към датата на прегледа е налице пълно възстановяване при пострадалата и отсъствието на нужда от провеждане на оздравителни или рехабилитационни процедури, т.е. няма медицински данни за необратими психически и физически увреди в резултат от причинените травми.

Между страните не е спорно, че за л.а. е налице задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответното дружество. На 22.11.2018г. ищцата е депозирала покана /л.43/ до ответника за плащане на обезщетение, но е налице отказ.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл.432 ал.1 КЗ Увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 КЗ.

При анализ на събраните доказателства СГС е приел, че вина за настъпване на ПТП имат както водачът на л.а., така и пешеходката, тъй като избраната от шофьора скорост от около 50 км/ч. е на границата на допустимата, а нормата на чл.20 ал.2 ЗДвП, поставя завишени изисквания, респ. отговорност към него за осигуряване безопасност на движението.

При пресичане на пешеходна пътека от страна на пешеходците, при регулирането на движението с пътен светофар, за водачите на МПС е вменено задължението при подаване на сигнал, който забранява преминаването - да спрат пред пешеходната пътека, а след подаване на сигнал, който им разрешава преминаването - да пропуснат пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека /чл.120 ал.1, т. 1 и 2 ЗДвП/. Противоправно поведение на водача на МПС, изразяващо се в нарушаване на това правило, не бе установено по делото от събраните доказателства. Към момента, в който тя е предприела пресичането, за пешеходците, желаещи да пресекат на пешеходната пътека, е светел червен сигнал, а за тях като водачи на МПС - зелен сигнал. Показанията на св.К. са безпротиворечиви, възпроизведени от преки и непосредствени впечатления, изложени са конкретно, ясно и

последователно, поради което следва да бъдат кредитирани като достоверен източник на информация относно механизма на ПТП и поведението, както на пострадалото лице, така и на водача на застрахования автомобил. В тази връзка настоящият състав намира, че показанията на св. В. /сестра/ не могат да бъдат ценени като напълно достоверни, както предвид тяхната заинтересованост с оглед близките роднински отношения, така и предвид противоречието помежду им и с останалите събрани доказателства.

Навежда се и довод за допуснато нарушение на застрахованото лице на правилото на чл.20, ал. 2, изр. 1 ЗДвП, вменяващ задължение на водачите да съобразяват скоростта си на движение с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. От показанията на разпитаните свидетели, както и от изготвената съдебно автотехническа експертиза се установява, че произшествието е станало в светлата част на денонощието, при движение на лек автомобил при преминаване на кръстовище, регулирано от светофарна уредба. Пострадалата се е придвижвала от ляво на дясно спрямо посоката на движение на автомобила иззад спрелия т.а., като внезапно навлиза пред автомобила на таксито и без той да успее да реагира по някакъв начин, блъска странично отляво пешеходката. Изчислени са опасните зони за спиране на автомобила при три варианта, но предвид спрелия т.а. ограничаващ видимостта, възприемането на пешеходката от водача е след като тя излиза иззад т.а. и според вещото лице водачът не е имал шанс да предотврати инцидента /обясненията на вещото лице в съдебно заседание/.

При този механизъм на произшествието настоящият състав счита, че не е допуснато и нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, тъй като законът вменява задължение на водача да съобразява скоростта си с всички условия на пътната обстановка, за да може да спре пред всяко предвидимо препятствие. Внезапното навлизане на пешеходец на пътното платно, при ограничена видимост на водача от спрени в съседство автомобили, при регулиране с пътен светофар, с подаден в момента на произшествието зелен сигнал за водача, не може да бъде квалифицирано като предвидимо препятствие, с което водачът следва да съобрази своята скорост. Тук следва да се отчете, че законът въвежда правила за движение по пътищата, които вменяват права и задължения, както на водачите, така и на пешеходците, като задължение на пешеходеца е при наличие на светофарна уредба, да пресича като спазва светлинните й сигнали /чл.113 ал.1 т.3 ЗДвП/, да се съобразява с разстоянието до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение /чл.113, ал.1, т.1 ЗДвП/, като е въведена забрана за пешеходците да навлизат внезапно на платното за движение и да го пресичат при ограничена видимост /чл.114 ЗДвП/. По тези съображения настоящият състав счита, че по делото не се установи противоправно поведение на застрахования водач, изразяващо се в нарушаване на конкретни правила за поведение при движение по пътищата, което е необходима предпоставка за ангажиране на неговата гражданска отговорност. Не може да бъде споделен и доводът, че водачът е нарушил разпоредбата на чл. 119, ал. 1 ЗДвП, съгласно който при приближаване към пешеходна пътека водачът е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Тази норма не намира приложение в

случая, предвид установеното, че ищцата не е пресичала на пешеходна пътека. Нормата е неприложима и по причина, че пресичането на пешеходците на местата, регулирани със светофарна уредба, включително и на такива, предназначени специално за пешеходци, следва да става съобразно вида на светлинните сигнали, т.е. преминаването им следва да се определя не от наличието на пешеходна пътека, а от вида на светлинните сигнали, които имат приоритет, съобразно установената градация на задължителност в чл.7 ЗДвП /т.6 от ТР № 2/22.12.2016г. на ОШНК на ВКС/ и в случая приложимите правила за движение по отношение на водачите се съдържат в чл. 120 ЗДвП.

При липсата на доказателства относно осъществяване елементите на фактическия състав на непозволено увреждане, извършено от застрахованото лице и ангажиращо неговата гражданска отговорност, претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение се явява неоснователна и недоказана, което обуславя отхвърляне на предявения иск.

С оглед гореизложеното и при несъвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде отменено в обжалваната му осъдителна част и потвърдено в отхвърлителната.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от 50 000 лв., като жалбата на застрахователя е изцяло основателна, а тази на ищцата - неоснователна. Затова в полза на последната не се дължат разноски нито за първа, нито за въззивна инстанция.

На осн.чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателката-ищца дължи в полза на жалбоподателят-ответник направените пред двете инстанции разноски в размер на 2856 лв., съгласно приложен списък по чл.80 ГПК /л.64/.

Разноските, присъдени от първа инстанция, следва да бъдат преизчислени, както следва. На осн.чл.78 ал.3 ГПК ищцата дължи в полза на ответника направените разноски, които са общо в размер на 3346 лв.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 262036/20.06.2022г. постановено по гр.д. № 6240/2020г., по описа на СГС, ГО, 28 състав, в обжалваната му осъдителна част, д.т. и разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Б. В. ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „***“ №38, ап. 2, чрез адв. В. О. срещу „Зад ОЗК - Застраховане“ АД ЕИК 121265177, със съдебен адрес гр. София, бул. „Патриарх Евтимий“ № 64, ет. 3, ап. 7, чрез адв. Д. Х., иск с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, за заплащане на сумата от 21 000лв./двадесет и една хиляди лева/ представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили вследствие на ПТП от 11.09.2016г. в гр. София, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.12.2018г. до окончателното плащане, като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана отхвърлителна част.

ОСЪЖДА С. Б. В. ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „***“ №38, ап. 2, чрез адв. В. О. **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** „ЗАД ОЗК - Застраховане“ АД ЕИК 121265177, със съдебен адрес гр. София, бул. „Патриарх Евтимий“ № 64, ет. 3, ап. 7, чрез адв. Д. Х., сумата от 2856 лв./две хиляди осемстотин петдесет и шест лева/ направени разноси пред въззивна инстанция, както и сумата от 3346 лв./три хиляди триста четиридесет и шест лева/ направени разноси пред първа инстанция.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____